

Яблуко

Любов Геньба

Кучугури під самим дахом,
Аж у пам'яті намело.
Жовтобоким знайомим птахом
Згадка вбігла в моє село.

Накрутило, накушпеліло,
У садку порядкують граки.
Наболіло і душу, й тіло,
Завірюшилось у рядки.

Деревинка іще тендітна,
Десять яблучок уродила,
Пахне спомином,
                                пахне літнім,
А одненьке в гілках заблудилось...

Мама каже:
                                "Хай Любі буде..."
А бабуса їй в унісон...
Тато вийшов сміливо у грудень,
Коло серця, коло вікон.

Там крилаті і сині ставні,
І по пояс татові сніг.
І йому протягує яблуня
Біле яблуко,
                                як оберіг...

...А тепер нашу землю шарпають,
І не відають, що це гріх.
Вже вона, як побита карта,
В кров змолочений білий сніг.
Тату, чуєте,
                                небо падає!
Мамо, чуєте, в мінах сад!
Коло яблуні, болем латаний,
Помира молодий солдат.

Там зомлілі
    й зотлілі яблука,
В очі сонце важке ляга,
Це ж ті яблука, що від зайчика,
На землі, де Вогняна дуга.

Через кров
    аж до жил проходить,
Через чорний і білий світ,
Чорна яблуня, що народить
Український мій родовід.
12.03.2023